

Po tomto štúdiu nastala baueritizácia biotitu z prvej etapy a chloritizácia biotitu z druhej etapy. Vznikol sekundárny magnetit.

Konečná fáza vývinu horniny bola opäť nepokojná. Vykryštalizovanou horninou prenikali žily jemnozrnnej zmesi kremeňa ortoklasu. Proces mal rýchly spád, takže sa nestačili odohrať výraznejšie endometasomatické premeny hornín okolitého prostredia.

Autori tejto schémy uvažujú o možnosti časovo zaradiť prvú a druhú etapu do predalpínskej tvorby granitoidov. Posledná etapa bola zjavne alpínska. Je však možné, že aj procesy druhej etapy vývinu horniny patria do alpínskej éry a sú odrazom synkinematickej tvorby granitoidov vo veporidách.

Stanislav Jacko: **Vzájomné vzťahy granitoidov a plášťa v kryštaliniku Bujanovej**

Na základe litologického a štruktúrneho bádania sa v centrálnej časti kryštalinika Čiernej hory vyčlenili tieto tri litologické celky: komplex primorogénnych migmatitov a pararúl, komplex diaforitizovaných pararúl a granitizovaný komplex Bujanovej.

Na stavbe granitizovaného komplexu Bujanovej sa väčšinou zúčastňujú migmatitizované kryštalické bridlice (kremeň—biotitické pararuly s vložkami amfibolitov) a granitoidy. Granitoidné horniny vystupujúce najmä v dvoch viac-menej samostatných telesách tvorí hybridný biotitický granodiorit, strednozrný biotitický granodiorit, autometamorfovaný (K-metasomatický) granit a apliticko-pegmatitoidné granity.

Kryštalizačnú bridličnatosť metamorfitov granitizovaného komplexu Bujanovej, polohy kliváže osovej roviny stlačených východo-západných vrás so severovýchodnou vergenciou, spodobňujú aj vrstvom silikáty metamorfitov, kumuloblasty meta-tekta migmatitov a koncové úseky granitoidov. Metamorfóza, migmatitizácia a granitizácia kryštalických bridlíc komplexu je preto naloženým fenoménom na východo-západnú vrásovú stavbu, ktorá je navyše penetratívnym štruktúrnym prvkom celého kryštalinika Bujanovej.

Intenzita migmatitizácie a anatektickej mobilizácie kryštalických bridlíc zreteľne narastá smerom ku granitoidom. Styk granitoidov a kryštalických bridlíc zvyčajne sprostredkuje hybridný granodiorit. Ten obsahuje celý rad látkových a štruktúrnych inhomogenít, ktoré sú preukázateľnými restitmi plášťa. Vykazuje aj celú škálu prechodov jednak do strednozrného biotitického granodioritu. Preto sa metamorfóza kryštalických bridlíc komplexu, jeho migmatitizácia a vznik granitoidov pokladajú za výsledok časovo aj geneticky jednotného procesu. Jeho výsledkom, extrémnym produktom anatektickej mobilizácie kryštalických bridlíc, sú obidva spomenuté typy granitoidov.

Kvalitatívne odlišným spôsobom so zrejším časovým odstupom vznikli telesá autometamorfného granitu. Reprezentujú zóny maximálneho zatlačania pôvodných hornín (najmä granitoidov) asociáciou ortoklas — kremeň $\pm$ mikroklin $\pm$ muskovit. Osnova hornín preformovaných K-metasomatickou asociáciou vždy zodpovedá pôvodnému petrografickému typu. Všetky typy granitoidov sú veľmi pravdepodobne variského veku. Ich klastiká sú prítomné v obalovom perme pásma Čiernej hory.

Telesá granitoidov aj v makromeradle sledujú a zvyrazňujú priebeh východo-západnej vrásovej stavby kryštalických bridlíc. V súlade s úklonom osí megavrás na ZSZ pribúda smerom na VJV granitoidov. V širšom pohľade by tento vzťah vysvetľoval aj takmer úplný nedostatok kryštalických bridlíc v oblasti Kysaku a Ťahanoviec.